A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoë's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 393 A. HANS

De Vlucht van de Kermis

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr. 393

A. HANS

DE VLUCHT VAN DE KERMIS

I.

Marie Janssens, een meisje van negentien jaar, nam aan het station te Leuven afscheid van haar vader. Deze was van het dorpje, waar hij woonde, mee gekomen tot hier. Zijn dochter zou een paar weken naar Rijsel in Noord-Frankrijk gaan, waar een getrouwde vriendin, sedert een paar maanden woonde.

De trein uit Luik reed binnen en Marie moest instappen.

— Gauw eens schrijven, drong vader nog aan.

Marie beloofde het. De treinwachter sloot al het portier. En een paar oogenblikken later, reed de trein heen.

Marie drong haar tranen terug Ze ging naar die vriendin, omdat deze haar zoo dringend uitgenoodigd had. En vader en moeder wilden gaarne, dat Marie eens wat afwisseling kreeg. Maar

echt genoegen kon het meisje niet hebben. Ze leed met haar ouders mee om de verdwijning van haar broer Pieter.

Al een jaar bijna was deze nu weg. En nooit hoorden ze nieuws van hem.

Pieter was nu achttien jaar. Als hij tenminste nog leefde! Hij kon wel dood zijn, vreesde Marie.

Waarom had hij zich toch zoo lichtzinnig gedragen? Verleden jaar ging hij te Leuven naar school. Dagelijks reed hij met de tram heen en weer. Toen had hij gevraagd avondlessen te mogen bijwonen, twee maal in de week. Dan kon hij bij een vriend slapen.

Maar hij bedroog zijn ouders. In plaats van die lessen te volgen, ging hij 's avonds met zijn vriend naar een zoogenaamde club, waar gedronken en gespeeld werd. Pieter meende, dat hij aldus een groote man werd, en vond, dat zijn ouders hem te kinderachtig behandelden. Door het spel maakten Pieter, zijn vriend Jules en eenige andere jongens schulden, die ze niet konden betalen. Jules en de makkers lokten Pieter op een avond mee naar een eenzame villa buiten Leuven, om daar te stelen. Ze moesten geld hebben. Toen ze daar stonden te middernacht, liep Pieter weg; hij wilde geen dief zijn. De anderen werden trouwens ook verjaagd door een paar schoten, die uit de villa gelost werden. De politie stelde een onderzoek in. En op een avond,

ontvluchtte Pieter Janssens zijn vaderlijk huis. 't Was uitgekomen, dat hij in plaats van lessen bij te wonen, de herberg bezocht en zijn vader wilde hem naar een kostschool brengen.

Pieter ging liever op den loop. Maar toen kwam de politie de daders van de mislukte inbraak op het spoor. Jules en zijn kamaraden werden aangehouden. Zij verklapten ook Pieter. Gerechtsdienaren kwamen naar het huis van zijn ouders, die geweldig schrokken van dit nog erger nieuws.

Pieter was echter verdwenen. De politie vond hem niet. Pieter was dien nacht tot Brussel geraakt. Daar las hij in een dagblad van de aanhouding. Angstig trok hij naar Frankrijk.

Zijn vader was eerst zeer verbitterd.

— De jongen heeft schande over ons gebracht en hij komt ons huis niet meer binnen, verklaarde hij.

Laetr luwde die wrok. Hij liet nasporingen doen. Maar er kwam geen nieuws. En zoo ver liep een jaar, in droefheid en somberheid.

De ouders en zuster wisten niet, dat Pieter op jaarmarkten en kermissen zijn kost verdiende met een loterijkraampje, hetwelk hij gekocht had met wat geld, dat hij uit zijn spaarpot meenam.

Mevrouw Janssens was nu dikwijls ziek. Vader, een koopman, deed als met tegenzin zijn zaken. Gansch dat jaar door was de piano dicht geble-

ven. De ouders ontvingen liever geen bezoek. En zoo kwam het ook, dat Maria weinig lust gevoelde voor haar reisje.

Als een goed kind bleef ze liever bij haar ouders, die het nu nog eenzamer zouden hebben.

— Ik houd het bij Elza geen twee weken uit, dacht Marie. Na een dag of tien zullen vader en moeder weer heel sterk naar mij verlangen.

Te Brussel moest Marie overstappen. De trein reed dan over Hal en Doornik naar Rijsel. Het was nog een lange tocht.

In den namiddag kwam Marie in de drukke Fransche stad aan. Elza haalde haar af en was blij haar vriendin terug te zien.

Gearmd wandelden ze heen. Toen ze wat gepraat hadden, vroeg Elza:

— En nog geen nieuws van Pieter?

— Neen... We vernemen niets van hem.

— Het is toch slecht van hem, dat hij niets van zich laat hooren.

— Hij zal niet durven, voor de politie.

Elza wist het van die poging tot diefstal. En Jules en zijn makkers hadden verzwegen, dat Pieter op het laatst weigerde mee te doen.

— Pieter moet toch begrijpen dat gij allen vreeselijk ongerust zijn, hernam Elza. Hij kon toch iets laten weten...

— Als hij nog maar leeft! Men zou van alles

denken... Ja, thuis is het triestig. Moeder schreit dikwijls en vader is stil en teruggetrokken...

Elza woonde op een rustige laan, en had daar een gezellige woning. O, in andere omstandigheden zou Marie hier met vreugde een paar weken vertoefd hebben! Maar nu dacht ze aan de smart van haar ouders. Het zou thuis nog lediger zijn.

Om vijf uur kwam mijnheer Vivier thuis, die te Rijsel een lakenfabriek bezat. Hij begroette Marie zeer vriendelijk en was tevreden, dat zijn vrouw nu een vriendin uit haar geboorteland op bezoek had.

Van avond zou hij met Elza en Marie eens een kijkje nemen op de foor, die juist te Rijsel gehouden werd.

II.

En op die foor stond Pieter Janssens, de gevluchte zoon. Hij lokte met luide stem het volk, om te loten voor allerlei geschenken, doosjes met lekkers, stukken chocolade, vaasjes en beeldjes.

De menschen kochten dan kaarten met nummers. Pieter draaide een rad rond. En het nummer, waarop de wijzer bleef stil staan, had prijs.

Zoo verdiende Pieter Janssens zijn kostje. En zijn vader had hem voor ingenieur bestemd.

— Dames en heeren, beproeft uw geluk! riep Janssens, nu in 't Fransch, dan ook eens in het Vlaamsch, want er wonen te Rijsel en omgeving veel Vlamingen... Er zijn schoone prijzen te winnen! Zie, nu stel ik deze prachtige vaas op het spel. In den winkel zoudt ge er honderd frank voor betalen, hier kunt ge er eigenaar van worden voor een halven frank.

— Honderd frank! Nog geen honderd centiemen! riep een spotvogel.

— Man, dan hebt gij geen verstand van vazen... Kent gij porselein uit aardewerk, vervolgde Pieter. Keur dan deze vaas!

Hij stak het aarden en grof gekleurd ding omhoog, en tikte er op.

— Porselein van Chèvres! beweerde hij. Wie neemt een kaart... Ik geef voor het nummer dat

het dichtst bij het prijswinnend is, dan nog deze tablet chocolade. Beproeft uw geluk!

Pieter had moeite om de kaarten aan den man te brengen. Er stonden schoonere en beter voorziene loterijkramen op de foor.

Zoo spande Pieter zich in om zaken te doen. Het werd avond. Hij stak een lamp aan, die schamel afstak, bij de electrische bollen, die andere kramen en tenten in een zee van kleurig licht zetten.

Het volk drumde voorbij. Kinderen alleen bleven staan. Sommigen namen een kaart.

Een groepje volwassenen kreeg het kraam in het oog. Het waren bedronken lummels.

— We zullen eens loten! stelde er een voor.

Pieter gaf de kaarten en stak de hand uit om het geld.

— We betalen maar, als we een prijs gewonnen hebben! riep er een. En dan zijn we er nog aan bedrogen.

— Zoo niet! wedervoer Pieter Geeft de kaarten terug.

Een der kerels wilde zelf het rad in beweging brengen.

— Afblijven! gebood Pieter.

Hij duwde den man weg.

— Uw handen thuis houden, schreeuwde de bedronken kerel.

Hij gaf het kraam een duw. Een paar vaasjes

rolden in scherven op den grond. Voorbijgangers trokken partij voor Pieter. Lachend trok de groep heen.

— Het is een schande, zei een werkman. Die jongen staat hier om zijn brood te verdienen, en hem dan zulke schade berokkenen. Kom, laat ons eens loten, en zijn verlies goed maken.

Het voorstel van den braven man bracht Pieter wat klanten aan.

Weer draaide het rad.

Maar eigenlijk voelde Pieter nog dieper zijn vernedering. Die medelijdende menschen hadden het eens moeten weten, dat hij de zoon was van welgestelden handelaar en van huis wegliep!

Het werd drukker op het plein met den avond.

Eensklaps schrok Pieter. Zijn blik viel op drie personen. En was die eene zijn zuster Marie? Dat kon toch niet! Hoe zou zij hier komen? Het was een meisje, dat veel op zijn zuster geleek. Maar die andere? Hij herkende Elza. En plots herinnerde hij zich, dat Elza verleden jaar verloofd was met een fabrikant uit Rijsel, die familie had te Leuven.

Pieter boog zich diep, als om iets uit zijn koffer te halen. Marie mocht hem niet zien. Toch was hij diep ontroerd. Toen hij zich weer oprichtte, waren Marie, Elza en haar man voorbij. Pieter begreep, dat Elza nu getrouwd moest zijn en te Rijsel woonde. Zeker logeerde Marie bij haar.

Vlug pakte Pieter alles in. Hij durfde niet meer op de foor te blijven. Hij schaamde zich voor Elza en haar echtgenoot. Marie had hij wel eens willen spreken, maar hij zou haar niet alleen treffen. Haar vriendin moest zijn vernedering niet zien.

— Gaat ge al heen? vroeg zijn buurman, die sigaren verkocht.

— Ja... Er is voor mij niets meer te verdienen. Het volk trekt nu naar de molens en de barakken.

Pieter haalde een karretje en laadde er zijn boeltje op. Het kostte moeite om door het volk te dringen en het plein te verlaten.

— Ik ga van avond nog uit de stad, besloot hij. Ik moet verborgen zijn. Als Marie me ziet, weet Elza het ook, waar ik ben. Dan zoeken ze me op. Alles kan uitkomen. Ik moet uit de handen van de politie blijven. Ik wil niet aangehouden worden.

Die vrees had hem al die maanden weerhouden om thuis iets van hem te laten hooren.

III.

Marie was dus met Elza en haar man op de foor. Maar ze had er geen plezier. Al dat gejoel, gezang, muziekgeschetter, geroep hinderden haar.

Ze dacht aan huis. Wat zouden haar ouders het nu eenzaam hebben! Marie verlangde naar hen. Ze had bij hen willen zijn, in haar groot gevoel van medelijden.

Zwaar leunde ze op Elza's arm.

Haar vriendin merkte dit wel.

— Marie, ge zijt moe, niet waar? vroeg ze.

— Ja...

— We zullen naar huis gaan.

— O ja, stemde haar man toe. We vergeten, dat Marie een groote reis gedaan heeft. En het is erg druk hier. Er is veel gewoel.

Ze verlieten het plein. In een zijstraat was het al veel kalmer.

Plots schrok Marie. In het schijnsel van een lantaarn zag ze een jongen man, die een handwagentje voortduwde.

— Pieter! dacht Marie.

Scherper keek ze. De jonge man was al weer buiten het licht.

— Och neen, dat kan Pieter niet zijn, zei Marie bij zich zelf. Iemand die op hem lijkt. En

het treft me te meer, omdat ik zooveel aan mijn broeder denk.

De jonge man met het karretje draaide vlug een zijstraat in. Marie keek hem nog even na. Waarom bonsde eensklaps haar hart zoo?

Marie vermoedde niet dat die jonge man haar nu voor de tweede maal zag en haar in die zijstraat ontvluchtte.

— Ge zijt zoo stil... Voelt ge u erg vermoeid? vroeg Elza aan haar vriendin.

— Ik verlang toch naar bed.

— We zijn dicht bij huis.

Ze kwamen op de laan, waar het huis stond. Elza bracht Marie naar boven. Ze draaide het electrisch licht aan op de logeerkamer.

— Nu moet ge maar eens heerlijk slapen en dan zijt ge morgen weer frisch, sprak ze op hartelijken toon. Ik ben zoo blij, met uw bezoek. We zijn altijd zulke goede vriendinnen geweest.

— O, Elza, ik geloof zeker, dat ik mijn broer gezien heb.

— Pieter!

— Ja...

— Waar?

— Hier dicht bij. Hij duwde een karretje voort.

— Maar ge hebt u vergist.

— Ik geloof het niet... O, ik had naar hem

toe moeten gaan. Het spijt me nu zoo, dat ik het niet gedaan heb.

— Wat zou Pieter met een karretje uitvoeren?

— Wie weet, wat hij verricht, om zijn brood te verdienen. We hebben altijd gedacht, dat hij in het buitenland moest zijn. En hier is hij in Frankrijk en toch dicht bij België. O, ik had scherper moeten kijken. Ik durfde niet goed voor uw man.

— Voorzeker zijt ge mis... Het kan iemand geweest zijn, die wat op uw broer leek.

— Hij draaide in een zijstraat hier heel dicht bij. O, ik zou nog wel eens willen gaan zien.

— Maar Marie toch!

— Ik voel het mijn plicht... Het moest Pieter eens zijn. We hebben zooveel nasporingen gedaan en vernamen geen nieuws. O, ik denk aan vader en moeder... Die straat is niet ver.

— Nu, Marie, ik mag het u niet beletten. Ge zoudt anders toch geen rust hebben.

— Neen!

— Kom dan naar beneden. Ik zal er mijn man over spreken. We zullen met u mee gaan.

Mijnheer Vivier luisterde verrast naar wat zijn vrouw hem zegde. Hij kende de geschiedenis van den gevluchten Pieter Janssens.

— Wel, we zullen eens gaan zien, al zou het een groot toeval zijn, wanneer we dien jongen man nu nog vonden, zei hij.

— Het is misschien gek van mij, en toch, ik kan niet rustig naar bed gaan. Ik had het u dadelijk moeten zeggen, toen ik meende mijn broer te herkennen.

Ze verlieten gedrieën het huis.

IV.

— Ik verlaat van avond nog de stad, had Pieter Janssens besloten.

Hij wilde niet meer op de foor van Rijsel terug keeren.

Marie moest hem niet zien. Als hij haar alleen even had kunnen spreken, ja dan. Maar ze zou niet zonder Elza uitgaan. En als deze zijn verblijfplaats kende en er over met haar man sprak, zou mijnheer Vivier zich misschien verplicht gevoelen hem bij de politie aan te geven. Hij vluchtte toch voor het gerecht.

In zijn angst stelde Pieter zich allerlei gevaren voor en wantrouwde hij ieder. Hij voelde wel dikwijls wroeging, dat hij zijn ouders in al die ongerustheid liet. Maar hij verbeeldde zich dat, indien hij schreef, de politie zijn brief zou aanslaan.

Zoo had hij maanden in bange stemming doorleefd. O, al die ellende was begonnen, toen hij zijn ouders bedroog, hun wijs maakte, dat hij avondlessen volgde te Leuven en in werkelijkheid

herbergen bezocht. In dien tijd vond hij, dat vader en moeder hem nog te veel als een kleinen jongen behandelden. Hij wilde groot doen. Hij was ontevreden over de bezorgdheid van zijn ouders.

Hoe kon hij nu naar het goede huis verlangen, naar dat leven van vroeger! Hij was als een vagebond, die van stad tot stad zwierf en in kleine herbergen overnachtte met bedelaars en allerlei zwervers.

Weer voelde Pieter op dezen avond diep zijn schuld. De lange straat leidde naar den buiten. Pieter geraakte uit de stad.

Maar hij was erg vermoeid. Den ganschen dag had hij op de foor staan roepen. Hij snakte nu naar rust.

Hij stond stil voor een herberg. Deze was al gesloten. Pieter klopte op de deur.

Er werd een bovenraam geopend.

— Wie is er daar? vroeg iemand.

— Een reiziger...

— Ge ziet toch wel, dat de deur dicht is. We schenken niet meer! klonk het norsch terug.

— Het is om te logeeren.

— We geven geen logement.

— Met een plaatsje in den stal ben ik al tevreden.

— We nemen geen schooiers op. Trek maar rap verder!

— Ik ben geen schooier! schreeuwde Pieter verontwaardigd terug. Ik heb een kar bij me.

— Een blauwer zeker...

Men was hier dicht bij de grens en er werd veel gesmokkeld.

— Probeer niet op mijn koer te dringen. Met nachtzwervers wil ik niets te maken hebben! waarschuwde de herbergier, waarna hij het venster sloot.

— Ezel! bromde Pieter.

Och, hij werd meer zoo behandeld. Velen toonden wantrouwen jegens hem. En hij was de zoon van een welgesteld koopman. Hij had nu op de hoogeschool kunnen zitten, om te studeeren voor ingenieur!

— O, wat ben ik een dommerik geweest, om te luisteren naar Jules, naar een slechten kamaraad, kloeg hij, terwijl hij zijn kar weer voortduwde.

Hij sukkelde wat verder.

— Halt! klonk het eensklaps.

Twee mannen kwamen van achter een boom.

— Douane! zei er een.

Het waren patroeljeerende tolbeambten. Men voerde dikwijls gesmokkelde tabak het land in.

— Wat ligt er op die kar? vroeg een van de ambtenaren.

— Ik kom van de foor met mijn loterijkraam.

De douaniers hadden een electrische lantaarn

bij zich. Pieters moest het zeiltje losmaken. Het onderzoek liep goed af. Pieter kon verder rijden.

Daar stond een hoefje. Alles scheen er in de diepste rust.

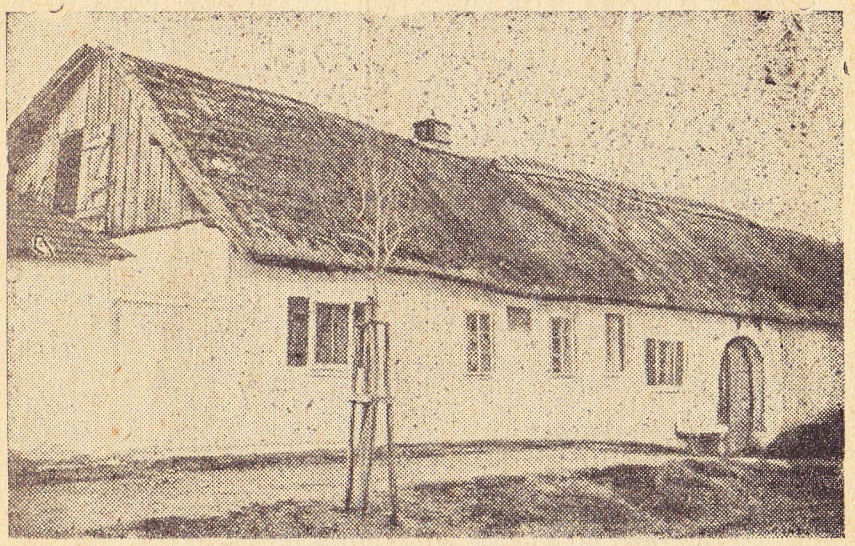

— Hier houd ik stil, mompelde Pieter. Ik zal wel een hokje vinden. Ik ben te moe, om verder te gaan.

Stil reed hij de binnenplaats op, zette zijn kar tegen den muur van een stal. Hij voelde aan een deur. Deze was niet gesloten. Pieter wilde binnen

treden. Plots schoten twee mannen op hem toe.

— Gesnapt! Geef u over! klonk het.

Pieter werd door hevigen schrik aangegrepen. Hij had het gevoel, alsof de politie hem eindelijk aanhield. Met een gil vluchtte hij heen.

— Blijf staan, of we schieten! waarschuwde men.

Maar Pieter rende over een akker. Hij wilde niet gevangen worden. Een kogel floot hem boven het hoofd. De jongen schreide van angst. Wilder stormde hij voort. Hij viel in een boschje neer. Maar daar voelde hij zich niet veilig. Men zou wel tusschen de struiken zoeken.

Opnieuw sprong hij op. Hij kwam in een wei. Maar hij kon niet meer en legde zich in een gracht, die gelukkig droog was.

Zijn hart bonsde nog meer, toen hij stemmen hoorde. Hij hield zich doodstil.

Weldra verstond hij, wat er gezegd werd.

— De blauwer is ons toch te rap geweest.

— Ja. Maar het verwondert me, dat hij alleen was. Ze hadden ons toch drie mannen gesignaleerd.

— Hij is de voorwacht, denk ik. Laat ons naar het hofstedeke terug keeren We weten nu toch, dat de landbouwer daar met smokkelaars meedoet. We zullen misschien de anderen snappen. In elk geval heeft deze kerel zijn kar moeten ach-

terlaten. We zullen eens rap onderzoeken, hoeveel tabak er op ligt.

De tolbeambten staakten hun vervolging en keerden terug.

Pieter had wel willen roepen, dat ze zich vergisten, dat hij geen smokkelaar was, en ze hem voor een verkeerden hielden.

Maar hij durfde niet. Hij was al schuldig, omdat hij op hun bevel niet was blijven staan. Dat is ieder verplicht.

De vlucht van de kermis was een vlucht voor tolbeambten geworden. Moest hij zich nu aanmelden, dan zouden ze hem toch mee leiden naar het kantoor, en bij een verhoor moest het uitkomen, dat hij eigenlijk een vluchteling van Leuven was.

Pieter had altijd getracht de politie daarom te vermijden, al bezat hij een identiteitsbewijs.

Maar volgens de wet, had hij het bij de Fransche overheid moeten aangeven, dat hij nu in dit land vertoefde. Daar hij van stad tot stad trok, kon hij voorwenden, dat hij pas over de grens was gekomen.

Dus geen verhoor op een douanekantoor.

— Ze zullen mijn kar meenemen, zoo ben ik die kwijt, bedacht Pieter met schrik.

Het was zijn broodwinning.

En die kar kon hem verraden. Uit een onderzoek zou het wel kunnen bekend worden, dat

men op de Rijselsche foor een jongen man had gezien met dat loterijkraam. Bovendien twee tolbeambten hadden hem reeds doen stil houden. Men zou hem morgen opsporen.

Pieter werd zeer somber. Hij was opgestaan en ging verder over het land.

— O, wat moet ik nu doen? kreunde hij.

Nog een tijd zwierf hij voort. Dan legde hij zich neer tegen een vlasschelf.

V.

Marie had gemakkelijk de zijstraat kunnen aanduiden, waarin de jonge man met den handwagen verdwenen was.

— Die straat leidt buiten de stad, zei de heer Vivier.

— O, als we wat snel stappen, halen we het karretje nog in. Het reed langzaam, sprak Marie.

— Die man is zeker wel ergens in een huis gegaan, meende Vivier.

— We kunnen nog wat verder gaan, oordeelde Elza, die medelijden had met haar vriendin.

Marie scheen geen vermoeidheid meer te gevoelen.

Ze kwamen aan de grens der stad. Daar naderde een voerman, die van buiten kwam.

Vivier riep hem aan. De wagen stond stil.

— Helbt ge niet iemand met een handwagen ontmoet? vroeg Vivier.

— Ja, twintig minuten of een half uur geleden. Ik hield hem voor een blauwer. Pas maar op... er zijn tolbeambten op de baan.

De wagen reed door naar de stad.

— Wat nu? vroeg Vivier.

— O, ik zal wel alleen gaan... ik mag u geen last aandoen, maar ik moet mijn onderzoek voort zetten, sprak Marie.

— Gij alleen in den nacht... Neen, dat gebeurt niet, hernam de heer Vivier.

— Natuurlijk niet, zei ook Elza.

— Deze weg loopt naar de grens, vertelde haar man. Marie, uw broer zou toch niet in die richting gaan. Hij moest immers uit België weg blijvzen. En hij zal toch ook geen smokkelaar geworden zijn. Ge moet u vergist hebben. En waar zouden we nu heen dolen? Die man zal niet op den grooten weg blijven, als hij blauwt, maar allerlei zijpaden nemen.

Marie begreep nu ook, dat ze te veel eischte.

— Laat ons dan terug keeren, sprak ze somber. Ik doe u veel moeite aan.

— Maar neen, sprak Elza. We begrijpen uw gevoel. Doch zeker en vast hebt ge u vergist. Uw broer zal nu toch een te harde les gehad hebben, om nog een smokkelaar te worden.

Ze gingen terug naar huis. Afgemat legde Marie zich te bed. Toen schreide ze.

— O, God, breng mijn broer tot inkeer! bad ze. Dat hij terug kome naar huis!

Lang lag ze nog wakker, denkend aan haar ouders.

VI.

Het was morgen. Verdwaasd werd Pieter Janssens wakker. Waar lag hij nu? Dadelijk herinnerde hij zich alles. Hij had de vlucht moeten nemen voor tolbeambten en zijn kar was hij kwijt.

Marie bevond zich te Rijsel. In zijn groote verlatenheid verlangde Pieter zoo sterk naar haar! O, kon hij haar eens spreken!

Hoe was het afgeloopen met Jules en de andere jongens? Waren ze streng gestraft?

Pieter wist daar niets van, maar Marie zou het hem kunnen vertellen.

— En ik ben toch onschuldig... ik wilde niet mee doen aan de inbraak... ik ben weggeloopen, zei Pieter bij zich zelf. Dat zou ik aan de politie kunnen zeggen. Durfde ik maar naar huis gaan!

Doch heviger werd het verlangen, om Marie te spreken.

Pieter wist niet waar hij zich bevond. Het was nog niet geheel licht en hij stond hier in het veld. Hij moest zorgen geen tolbeambten te ontmoeten,

die druk rond liepen in de grensstreek.

Hij hoorde een auto ronken. Hij moest dus dicht bij een weg zijn.

Hij ging in de richting van dat geluid en bereikte een kalsijde. Werklieden reden in een zelfde richting.

Pieter begreep, dat ze zich naar Rijsel begaven. Hij moest dus denzelfden kant uit, om de stad te bereiken. Hij herkende nog niet, waar hij zich bevond.

Het werd lichter. En toen zag Pieter, waar hij was. In een uurtje kon hij te Rijsel zijn.

Maar wat moest hij daar doen?

— Naar uw zuster gaan! zei een stem in zijn binnenste.

Zoo stapte Pieter door. Hij was in schijn nog netjes gekleed, maar zijn costuum droeg de sporen van sleet. Zijn schoenen waren scheef geloopen. En op zijn gelaat lag de trek van ontbering.

Pieter bereikte de stad. Hij begaf zich in een kleine herberg en vroeg er brood en koffie. Hij voelde zich moe en loom. De grond tegen een vlasmijt is geen zacht leger. En de nacht was kil geweest.

Pieter was het er nog niet met zich zelf over eens, wat hij zou doen.

Naar Marie gaan... Hij kon het huis van haar vriendin opsporen. Viviers naam zou wel in een adresboek staan.

Als hij er aanbelde, moest hij ook Eelza ontmoeten.

— Maar zij en haar man zullen me toch niet verraden, hoopte Pieter.

Hij twijfelde nog. Dan besloot hij Marie te bezoeken. Zijn ouders moesten nieuws vernemen van hem. Nu had hij de gelegenheid, iets van zich te laten hooren. En misschien wist Marie uitkomst!

O, kon dit ellendig leven toch eindigen! Hoe zou hij zich beteren en zijn best doen, als hij weer studeeren mocht. De les was hard geweest.

Toen het wat later werd, ging Pieter naar de middenstad. Ongerustheid beving hem. De politie moest hem eens oppakken, om die geschiedenis van den afgeloopen nacht.

— Maar zoo vlug kan dat toch niet gaan, dacht de jongen.

In een groot koffiehuis vroeg hij het adresboek. De naam, dien hij zocht, kwam er meermalen in voor.

Maar de naam van een laan trof hem. In die buurt had hij gisteren Marie voor de tweede maal gezien. Toen ging zij zeker naar huis. Op die laan moest Elza wonen.

En nu besloot Pieter er heen te gaan. Hij nam de tram. Met kloppend hart naderde hij het huis.

— O, zou ik durven? mompelde hij.

Zijn verlangen naar zijn zuster was zoo mach-

tig. En hij dacht ook aan zijn ouders. Hij belde aan met bevende hand.

Een dienstbode deed open.

— Is jufvrouw Janssens hier? vroeg Pieter.

Het meisje keek hem wat achterdochtig aan.

— Is het de jufvrouw uit België? sprak ze.

— Ja.

— Zij is hier.

— Kan ik haar spreken?

— Dat weet ik niet.

Wat kwam die zonderlinge bezoeker doen, dacht de meid wantrouwend.

Maar Elza verscheen in de gang.

— Pieter, zei ze ontroerd. Kom binnen.

Ze duwde hem vlug in een zijkamer.

— Ge komt voor Marie? vroeg ze.

— Ja, antwoordde Pieter.

— Dan had ze u gisteren toch gezien. Ze meende het en zocht u nog. Duwdet gij een handwagen?

— Ja... En ik zag haar ook, maar ik vluchtte weg. Nu kom ik hier... ik kan het niet laten.

— Ik zal Marie halen...

Deze was in de achterkamer.

— O, ge hebt gisteren toch goed gezien, sprak Elza. Het was Pieter met die kar

— Hoe weet ge het?

— Hij heeft u ook bemerkt...

— O, Elza, is hij hier?

— Ja... Maar wees nu kalm. Hij had u bemerkt en vluchtte weg. Nu is hij toch gekomen.

Marie was al recht gesprongen.

— Uw broer is in de voorkamer, hernam Elza. Kom mee! Wees kalm!

Bevend volgde Marie haar. En plots stond ze voor haar broer.

— Pieter! snikte ze, en viel hem om den hals.

— Marie! kreunde de jongen en hij barstte ook in tranen uit.

Even zwegen ze. Elza trok zich diep bewogen terug.

— Hoe is het met vader en moeder? vroeg Pieter.

— Ze hebben zooveel verdriet. Waarom hebt ge nooit iets van u laten hooren?

— Ik durfde niet.

— Vader zal u alles vergeven.

— Maar de politie? Gij weet het toch van die inbraak?

— Ja.

— Maar ik zweer u, Marie, dat ik niet mee wilde doen... Ze hadden me gedwongen met hen te gaan. Toch liep ik weg. Dat is de waarheid.

— En waarom hebt ge dat niet geschreven?

— Ik durfde niet. De anderen zouden het geloochend hebben. En ik was zoo bang voor de gevangenis.

— O, Pieter, ge hadt moeten schrijven.

— Zijn de anderen nog aangehouden?

— Jules is in een gesticht. Een zit in de gevangenis... Meer weet ik niet. Maar als gij weggeloopen zijt, zal het gerecht u vrij laten. O, Pieter, we zullen vandaag nog naar huis gaan.

— Ik durf niet.

— Ge moet... Vader zal dan zeggen, wat er te doen is. Ga mee! Moeder is ziek van verdriet.

Ze spraken een heelen tijd. Pieter vertelde van zijn ellendig leven, en Marie voelde medelijden met hem.

Elza had de dienstbode naar de fabriek gezonden om haar man.

Mijnheer Vivier kwam haastig en hoorde, wat er gebeurd was. Hij ondervroeg Pieter, die nu ook het avontuur van dien nacht vertelde.

— Ge moet Frankrijk verlaten, zei hij toen. Het is hier voor u gevaarlijker dan in België. Onwettig verblijft ge in dit land.

Pieter stemde dan toe met Marie mee te gaan, die heden nog wilde vertrekken. En dat begreep Elza heel goed.

— Ge keert binnen een paar weken terug en dan zult ge vroolijker zijn, sprak de vriendin.

Mijnheer Vivier liet een auto komen en reed met Pieter naar een groot magazijn, waar hij nieuwe kleeren voor hem kocht. Hij zond ook een telegram naar mijnheer Janssens:

« Van avond acht uur komt Marie met Pieter
» te Leuven aan. Zoon gevonden en is gezond.
» Vivier ».

Na den middag zouden broeder en zuster vertrekken. Marie maakte zich gereed. In een nieuwe vlaag van angst zonk Pieter in een zetel neer.

— O, ze zullen me aanhouden en gevangen nemen! kloeg hij. Ik durf niet terug.

Marie werd nu toch wat ongeduldig.

— Pieter, moet onze goede moeder sterven van verdriet? vroeg ze. Zij verwacht u nu En ge zoudt nog wegblijven!

— Ik durf niet...

— En als ze u hier opleiden!

— Ik kan naar Engeland vluchten.

— En onze ouders nog meer verdriet aandoen? Is dat uw berouw? Wees nu toch moedig! Ge hebt thuis veel goed te maken. Denk aan uw vlucht.

Mijnheer Vivier trad binnen en hoorde wat er gaande was. Hij sprak even met Elza.

— Ik zal mee gaan naar Leuven, besloot hij.

Marie was er dankbaar voor.

Met een auto reden ze naar het station. En daar namen ze den trein voor Brussel.

VII.

Mijnheer Janssens ontving het telegram. Hij las het wel drie maal over. Groote vreugde beving hem. Marie kwam naar huis met Pieter. Zij had dus den verloren zoon te Rijsel ontmoet. O, dat was heerlijk nieuws.

Mijnheer Janssens ging bij zijn vrouw. Hij moest haar voorzichtig en kalm inlichten en hij had de goede tijding wel dadelijk kunnen uitschreeuwen.

— Ik heb daar nieuws gekregen uit Rijsel, zei hij.

— Een brief van Marie. Dat is vlug. Och, het brave kind is met haar hart bij ons. Ze ging niet gaarne weg.

— Het is geen brief maar een telegram.

— Elza is toch niet ziek...

— Neen, neen... Het is goed nieuws...

— Van Pieter? stamelde de moeder ontroerd.

— Ja.

— O, zeg het...

— Pieter is terecht...

— Pieter terecht! God zij gedankt. Waar is hij?

— Te Rijsel. Maar van avond komt hij hier.

— Pieter terug! God heeft mijn gebed verhoord! snikte mevrouw Janssens.

Haar man las het telegram voor.

De ouders waren natuurlijk verlangend meer bijzonderheden te kennen, maar daarop moesten ze wachten.

Mijnheer zou de kinderen te Leuven afhalen.

Hij ook dacht aan die gerechtszaak. Hoe zou dat voor zijn zoon afloopen?

De groote kwestie was nu echter, dat Pieter terug keerde.

Al lang voor acht uur stond mijnheer Janssens aan het station te Leuven. Hij had een auto gehuurd, om naar het dorp te rijden. In spanning verwachtte hij den trein uit Brussel. Eindelijk kwam deze binnen. Er was even een gewoel van reizigers.

Mijnheer Janssens stond bij de uitgang. En daar zag hij eensklaps mijnheer Vivier, Marie en Pieter. Maar zijn blik bleef dan op zijn zoon rusten.

— Vader! zei Pieter.

Mijnheer Janssens strekte de armen uit. En diep ontroerd omhelsde hij zijn zoon en dan zijn dochter. Hartelijk begroette hij ook mijnheer Vivier. Hij begeleidde hen naar de auto, die dadelijk weg reed.

— O, Pieter, wat ben ik blij dat ge terug zijt, sprak de heer Janssens.

En de zoon vertelde nu, waarom hij niet had durven schrijven. Dadelijk voegde hij er bij, dat

hij geen deel wilde nemen aan den diefstal en weggeloopen was. Vader hoorde dit met ware verlichting.

— Dan krijg ik die zaak wel in orde met het gerecht, zei hij.

Mijnheer Janssens vernam. hoe Pieter terug gevonden was.

De auto hield voor de woning stil. Mevrouw deed al de deur open. En terwijl vader met den chauffeur afrekende, viel Pieter in de armen van zijn moeder. Welk een wederzien! Overgelukkig leidde moeder haar zoon in de huiskamer. Vader kwam dan ook.

— O, vergiffenis! smeekte Pieter. Ik heb zooveel misdaan jegens u, vader en moeder. Maar nu zal ik een ander leven leiden.

Er was veel te vertellen. Maar het liefst hoorden de ouders Pieters verzekering, dat hij toch geweigerd had aan de inbraak deel te nemen.

Mijnheer Vivier werd hartelijk bedankt voor zijn vriendelijkheid.

Wat voelde Pieter zich gelukkig toen hij weer op zijn eigen kamer lag.

Den volgenden dag ging vader met hem naar het gerecht. Toen was Pieter toch weer angstig. Een der heeren ontving hen en hoorde het verhaal van den jongen.

— Dan hebt ge een goede les gehad, zei hij. Ik hoop, dat ze u voor gansch uw leven nuttig zal

zijn. Het geval is nu afgedaan. Wees een goede zoon en word ook een treffelijk burger.

Gansch verlicht verliet Pieter het gebouw. O, was hij toch maar eer teruggekeerd!

Mijnheer Vivier keerde dien dag naar Rijsel terug, ook gelukkig dat de verlorene zoon terecht was.

Het kostte Pieter wel moeite, om den eersten tijd in zijn dorp op straat te gaan. Hij voelde schaamte. Maar zijn ouders werden alom geacht en niemand verweet den zoon nog zijn gedrag.

Hij bezocht weer de school. Hij moest veel inhalen. Hij deed ijverig zijn best. En wat vond hij het nu een heerlijkheid, dat hij elken avond naar huis kon terug keeren, Dat was een ander leven dan zijn loterijkraam langs de wegen van Noord-Frankrijk te sleuren. Waar zou het ding gebleven zijn?

Marie herhaalde in prettiger omstandigheden haar bezoek te Rijsel. Toch was ze blij, dat ze er in die dagen van de foor heen was geweest.

Pieter vernam, dat Jules' moeder van verdriet gestorven was. Jules zelf keerde na zijn straftijd niet meer te Leuven terug.

— — — — — — — — — — —

Eenige jaren verliepen.

Pieter Janssens was ingenieur. Hij kreeg een goede betrekking.

Nu konden zijn ouders fier op hem zijn.

Toch dacht de zoon nog dikwijls aan dat jaar in Frankrijk, toen hij die harde les leerde, dat slechte kamaraden iemand ook op slechte wegen brengen.

Van de vroegere vrienden hoorde hij niet meer.

Alleen wist hij, dat Andries, die destijds de inbraak verzon, voor roof gevangen zat.

Wat was Pieter dankbaar, dat hij voor zulk een lot behoed werd.

EINDE.